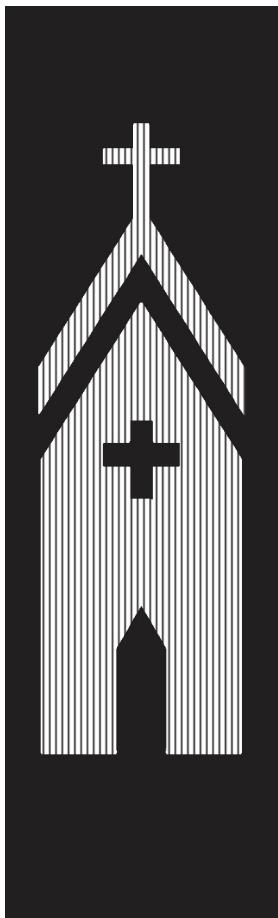
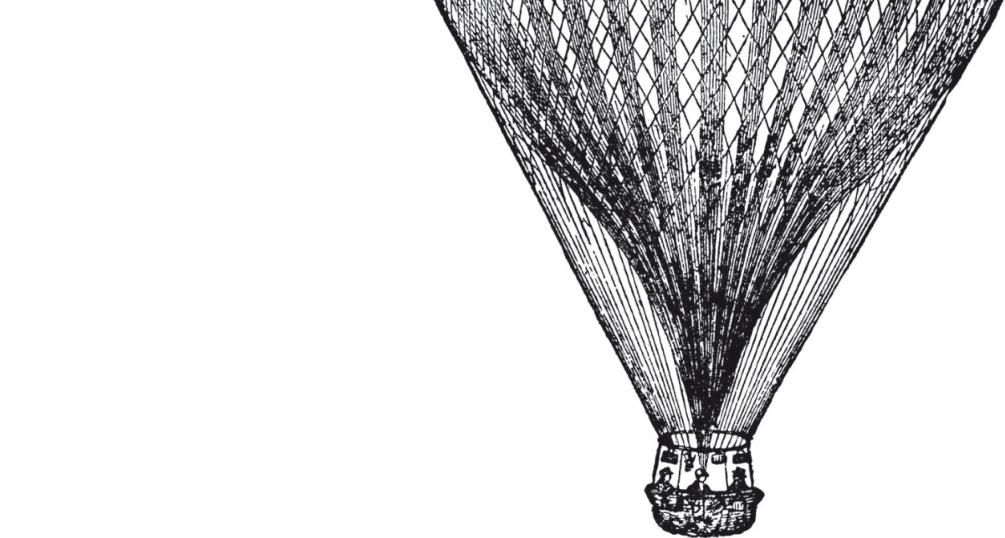

P
I
S
M
A

C
E
R
K
V
I

francis chan

P
I
S
M
A
R
K
V
I

francis chan

LJUBLJANA, 2020

Podvng

Francis Chan

Naslov izvirnika: Letters to the Church

Originally published under the title Letters to The Church
© 2018 Crazy Love Ministries
Published by David C. Cook
4050 Lee Vance View, Colorado Springs, CO 80918 U.S.A.

Slovenska izdaja: Pisma Cerkvi

© Založnik: PODVIG d.o.o.
Celovška cesta 70, p.p. 6030, 1000 Ljubljana

1. izdaja, naklada 300
Ljubljana, 2020

Prevod: Slavica Majcen

Jezikovni pregled: Petra Šlankovič, Sabina M. Scobie

Naslovnica in prelom: Rachel Gerlach

Tisk: Tiskarna Povše

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

271/279

CHAN, Francis, 1967-
Pisma Cerkvi / Francis Chan ; [prevod Slavica Majcen].
- 1. izd. - Ljubljana : Podvig, 2020

Prevod dela: Letters to the Church
ISBN 978-961-95103-0-8
COBISS.SI-ID 28292611

Svetopisemsko besedilo v tej knjigi je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2000 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane.

VSEBINA

Zahvala 7

1. poglavje: ODHOD 9

2. poglavje: SVETO 31

3. poglavje: ZAPOVED 47

4. poglavje: TOLPA 73

5. poglavje: SLUŽABNIKI 89

6. poglavje: DOBRI PASTIRJI 107

7. poglavja: KRIŽANI 133

8. poglavje: SPUSTITI NA SVOBODO 157

9. poglavje: PONOVNO CERKEV 177

10. zaključek: PREŽIVETI AROGANCO 209

Zahvala

Veliko ljudi, ki so mi pomagali prebijati se skozi teologijo, logiko in slovnico, je prispevalo k tej knjigi. To je vsekakor skupno timsko delo, kot je večina stvari v mojem življenju ta trenutek.

Največja zahvala gre starešinam skupnosti We Are Church (Mi smo Cerkev, op. prev.), ki so zvesto molili zame, in ti so: Kevin Kim, Kevin Shadden, Justin Clark, Rob Zabala, Sean Brakey in Pira Tritasavit. Vi vsi ste oblikovali moj osebni odnos s Kristusom in mi pomagali dati prednost najpomembnejši stvari v življenju.

Posebna zahvala gre ekipi za pisanje: Marku Beuvingu, ki mi je pomagal pri pisanju in ponovnem formuliranju mojih misli; Kevinu, Karmii in Jeanne, ki so mi pomagali strukturirati knjigo; Seanu, ki si je vzpel čas in

močneje strukturiral nekatere moje misli; Liz, ki mi je dala odprte roke v najinem življenju, pa čeprav je že obupala nad menoj. Nazadnje gre zahvala Mercy Chan, ki me je na koncu rešila. Kdo bi si lahko mislil, da bo moj najnenavadnejši otrok v tako pomoč.

Zahvaljujem se vsem pastorjem We Are Church, ki so zvesto in z vso skrbnostjo ljubili ljudi. Ti so: Denys Maslov, Nate Connelly, Joe Pemberton, David Manison, Chaz Meyers, Paul Meyers, Brian Kusunoki, Aron Robison, Peter Gordon, Marcus Hung, Jon Kurien, Angel Velarde, Marcus Bailey, David Shaeffer, Ryan Takasugi, Isaiah Pekary, Matt Shiraki, Al Cortes, Kevin Lin, Brandon Miller, Felipe Anguiano in Kent McCormick.

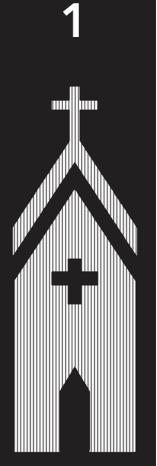
Zahvaljujem se Jimu Elliastonu, ki je oblikoval dve različni naslovnici, saj sem vmes spremenil naslov.

Zahvaljujem se tudi prostovoljcem v medijsko-digitalnemu marketingu, ki so namenili mnogo ur, da bi pomagali pri tem projektu.

Zahvaljujem se David C. Cook, ki mi je bil veliko podporo in založniški partner, ki bi si ga vsakdo žezel.

Hvala Paulu Chanu, ki je vodil pisarno, da je vse potekalo gladko, medtem ko sem bil odsoten in sem lahko svobodno pisal.

Zahvaljujem se svoji čudoviti ženi Lisi, ki se nikoli ni pritoževala nad mojo zaposlenostjo zadnjih nekaj mesecev. Nazadnje še Ellie, Zaku, Claire in Silasu, ki so bili čudoviti in potrpežljivi otroci, medtem ko je očka pisal knjigo.

ODHOD

Zamislite si, da brez česar koli stojite na zapiščenem otoku. Pri sebi imate le en izvod Svetega pisma. Nimate nikakršnih izkustev s krščanstvom in vse, kar veste o Cerkvi, bo prišlo iz branja tega Svetega pisma. Kako bi si potem lahko predstavljal funkciranje oziroma delovanje Cerkve? Za dve minuti zaprite svoje oči in si predstavljajte »Cerkev«, ki bi jo poznali v taki situaciji.

Sedaj pa pomislite na sedanje izkustvo Cerkve. Ali je vsaj približek temu?

Ali se lahko sprijaznite s tem?

NEKAJ OZADJA

Minilo je že osem let odkar sem zapustil cerkev Cornerstone Church v Simi Valleyju v Kaliforniji, pa me ljudje še vedno sprašujejo eno in isto vprašanje: Zakaj?

Zakaj si zapustil cerkev, ki je delala velike stvari? Zakaj bi sploh zapustil vse te ljudi, ki jih imas rad?

Zakaj si zapustil deželo, ko pa je bilo videti, da imas vpliv? Ali so se tvoja prepričanja spremenila? Ali še ljubiš Cerkev?

Zgradil si mega cerkev, zasnoval univerzo, napisal prodajne uspešnice, imel veliko sledilcev svojih posnetkov in potem si kar nenadoma odšel od vsega tega in preselil svojo družino v Azijo. Vse to nima nobenega smisla!

Preden vam povem, kaj me je Bog naučil pred kratkim, vam bo verjetno v pomoč, da vam povem, kako me je Bog vodil v preteklosti. Razjasniti bi želel vsako zmedenost in rad bi vam dal vpogled v moj motiv, zakaj sploh pišem to knjigo.

Najprej naj povem, da so bila leta, ki sem jih preživel v Simi Valleyju, dobra leta. Pravzaprav, ko to pišem, se dobesedno smehljam. Več kot šestnajst let sem deloval kot pastor skupnosti Cornerstone, torej moje misli na to obdobje so zapolnjene z zabavnimi in izredno pomembnimi spomini. V mislih se mi prikaže toliko obrazov, globoka prijateljstva, dragoceni duhovni trenutki in obdobja začudenja in občudovanja nad stvarmi, ki jih dela Bog. Verjamem, da bom preživiljal večnost s številnimi ljudmi,

ki so vzljubili Jezusa v tem obdobju. Nihče ne more odvzeti nič od tega.

ZAKAJ SEM ZAPUSTIL SVOJO MEGA CERKEV

Leta 1994, ko sem bil star šestindvajset let, sem se odločil za ustanovitev cerkve. To ni bilo nekaj, kar je bilo v mojih načrtih. Konec končev, takrat sem bil poročen komaj slab mesec. Z Liso sva preživljala težke čase v svoji cerkvi. Starešine in vodilni pastor so se prepipali, temu pa je sledila odstavitev pastorja. Tudi člani so se med seboj prepipali in bili razklani glede tega, kdo bolj nima prav: pastor ali starešine. Vsi so bili razočarani zaradi razdvojenosti in razkola. Nedelje so bile daleč od tega, da bi bile navduhujoče, in v tem nisem našel ničesar, kar bi ugajalo Bogu. In takrat sem rekel svoji nevesti, da imam noro idejo: »Kaj če bi začela s cerkvijo kar v najini hiši?«

»Tudi če bi jih bilo samo ducat v najini dnevni sobi, ali ne bi bilo to bolje kot pa tisto, kar smo doživljali do sedaj?« Lisa se je strinjala in tako sva začela s Cornerstone Church v Simi Valleyju.

Odločen sem bil, da želim ustvariti nekaj povsem drugačnega od tistega, kar sem izkusil do tedaj. Sedaj je bila priložnost, da zgradim natanko takšno cerkev, v kakršni sem si želel biti vključen tudi sam. V svojih mislih sem imel tri osnovne cilje. Želel sem si, da bi vsi neposredno oziroma direktno prepevali Bogu, in s tem

mislim resnično peli. Ne govorim o motoričnem petju iz rutine ali zaradi krivde. Ali ste bili kdaj del skupine, ki je pravzaprav direktno pela Bogu? Petje z zavedanjem in čustvi? Peti tako, kot da Bog resnično posluša njihove glasove? To je zares močno izkustvo in želel sem si, da bi bilo to osredinjeno v naši novi cerkvi.

Drugič, želel sem, da bi vsakdo od nas resnično slišal Božjo besedo. Mi naj ne bi bili tisti ljudje, ki se zberejo, da bi poslušali nekaj nesmislov za samopomoč, in tudi ne, da bi ignorirali polovico Svetega pisma. Želel sem si, da bi vsi globoko preiskovali Sveti pismo, tudi tiste odlomke, ki so kontradiktorni naši logiki in željam. Želel sem si, da bi bila predstavitev Božje resnice močna in da bi to vzeli z vso resnostjo. Tako sem začel pridigati teden za tednom, vrstico za vrstico, skozi celotno Sveti pismo. Tam smo zares sedeli, da bi resnično slišali vse, kar nam Božja beseda govori.

In končno, želel sem si, da bi živel sveto življenje. Videl sem vse preveč kristjanov, ki polnijo številne cerkve, za katere je videti, da nimajo nobenega interesa udejanjiti to, kar pravzaprav Sveti pismo pravi. Nisem mogel mimo tega, da ne bi zapisal te tragične ironije. Ti ljudje prihajajo teden za tednom, da bi slišali iz Božje knjige, ki zahteva, da so: »uresničevalci besede in ne le poslušalci« (Jakob 1,22), toda nikoli ni videti, da sploh delajo v tej smeri. Ne mislim, da sem popoln ali da bi pričakoval od kogar koli drugega, da je, toda želim si, da bi bila naša cerkev skupina ljudi, ki spodbuja drug drugega k dejanjem.

Nima smisla proučevati Pisma, če ne pričakujemo spremembe. Torej, že od samega začetka smo spodbujali in izzvali drug drugega k dejanju.

To je bila osnova. Zelo bi bil vesel, če bi se lahko premaknili k tem trem ciljem.

Prav zares si želim, da bi videli, kako je Bog deloval v teh zgodnjih začetkih. Stvari so bile v zraku in nič ni bilo popolno, toda bilo je toliko navdušenja. Obiskovalcem so bila naša srečanja prepričljiva in tako smo rastli, da smo v bližnji osnovni šoli morali najeti jedilnico. Sčasoma smo se preselili v nekdanjo trgovino s pijačami, ki je poleg Chack E. Cheese's (zabaviščna restavracija za rojstnodnevne zabave otrok; op. prev.). Ko smoše to prerasli, smo končno kupili svojo zgradbo. Ni minilo dolgo od tega, ko tudi ta zgradba ni več zadoščala naši rasti. Bog je deloval v srcih, število ljudi, ki se je zbiralo, da bi pelo in slišalo Božjo besedo, je naraščalo, zato smo uvedli še dodatna bogoslužja. Imeli smo dve sobotni večerni bogoslužji in tri nedeljska jutranja bogoslužja. Šele takrat smo spoznali, da moramo odpreti še nove lokacije v sosednjih mestih. Za nas je bilo to povsem ne-realno. Našemu predvajanju posnetkov je sledilo vsak dan vse več sledilcev po vsem svetu. S petjem smo izlivali svoja srca pred Bogom in Sveti Duh je močno deloval ter prepričeval ljudi o grehu.

Na naših bogoslužjih je bilo živahno. Ljudje so se veselili, ko sem jim govoril, kako njihov denar pomaga ljudem v potrebi v državah tretjega sveta. Veliko parov

je posvojilo otroke iz rejništva. Obiskanost in prispevki so z leti konstantno rasli. Krst v vodi smo imeli vsak vikend, življenja ljudi so se spremajala. Ni bilo druge cerkve, v kateri bi si bolj želel biti član. Toda v vseh teh letih se nisem mogel otresti občutka, da še vedno nekaj manjka. Ni bil problem v članih cerkve ali z osebjem, ki ga je Bog pripeljal za pomoč v vodenju. Bili smo uspešni v sledenju ciljev, ki so postali osnovni DNK cerkve. Toda nekaj je manjkalo.

Prišli smo do neke točke, ko so se naše starešine cerkve spraševale, če je naša ideja o uspehu neprimerna. Ali je to pravzaprav pravi namen Cerkve? Ali je to vse, kar je imel Bog že na začetku v mislih, ko je ustvaril Cerkev? Začeli smo se spraševati, ali je naša definicija cerkve pravzaprav ustreznata Božji definiciji. S starešinami cerkve sem preiskoval Sveti pismo in postavil izziv svojemu mišljenju: kaj je pravzaprav Jezus želel od svoje Cerkve? Ti Božji možje so me skozi to obdobje spodbujali in v veliko veselje mi je bilo služiti z njimi.

Eno od poglavitnih vprašanj, ki smo se ga spraševali, je bila stopnja ljubezni, ki jo imamo drug do drugega. Cornerstone je bila pretežno po vseh standardih ljubeča cerkev, toda v primerjavi s prvo cerkvijo v Novi zavezi je bila občutno medla. Jezus je rekel, da bomo prepoznavni po svoji ljubezni (Janez 13,35). Kot starešine smo prišli do bolečega zaključka, da ko neverni pridejo na naša bogoslužja, ne opazijo ničesar nadnaravnega v tem, kako ljubimo drug drugega.

Opazili smo še, da je vse, kar je zrastlo, odvisno od ene osebe. Tudi takrat, ko smo se pogovarjali o gradnji novega objekta in o stroških glede tega, so se starešine spraševale, kaj se bo zgodilo potem, ko jaz ne bom več pastor. Ali bo cerkev Cornerstone postala taka, kot mnoge druge in obtičala v ogromni prazni stavbi? Tudi to je težava! Ne samo zaradi razsipanja denarja, temveč tudi zaradi tega, ker nobena cerkev ne bi smela biti odvisna od ene same osebe. Želeli smo, da bi ljudje prihajali v Cornerstone, da izkusijo vsemogočnega Boga in delovanje Svetega Duha, in ne zato, da bi slišali Francisca Chana.

Ker je bilo moje vodenje v tej cerkvi tako izrazito, sem opazil, da s tem zadržujem oziroma zaviram druge, ki bi morali voditi. Ko sem začel spodbujati nekatere člane svojega osebja in starešinstva, da odidejo in jih razbremenil ter prepustil, da začnejo z novo službo, sem opazil njihovo rast, saj jim je bila dana priložnost pastorale.

Sveti pismo pravi, da ima vsak ud telesa dar, ki je potreben, da Cerkev funkcioniра. Ko sem pogledal, kaj se je dogajalo v Cornerstonu, sem opazil, da nekaj posameznikov, vključno z mano, uporablja svoje darove, medtem ko jih je prišlo na tisoče v dvorano za eno uro in pol le sedeti in poslušati, za tem pa so odšli domov. Način, kako smo strukturirali cerkev, je predstavljal osupljivo rast, hkrati pa je zaradi tega oslabelo celotno telo.

Počutili smo se tako majhne, ko smo razpravljali o Božjih zapovedih, ki smo jih v preteklosti zapostavljeni.

Odločili smo se, da je čas, da naredimo spremembe v cerkvi. Takrat se še nisem zavedal tega, kako težko bo to. Bil sem razočaran glede tega, kako so se takrat odvijale stvari, ni pa mi bilo še povsem jasno, kakšna cerkev bi naj postali. Povsem prepričan sem bil, da se stvari morajo spremeniti, nisem pa vedel, kako naj bi se to zgodilo. Nekatera moja sporočila so verjetno zvenela kot rohnenje jezrega starca namesto kot besede modrega in ljubečega pastirja, ki vodi svoje ovce na bolj zelene pašnike.

Veliko različnih stvari smo poskusili. Poskusili smo s tem, da sem manj pridigal, in vključili nekaj sodelavcev pastorjev, da prevzamejo večjo odgovornost. Toda resnici na ljubo, bilo jim je težko voditi v moji senci. Poskusili smo s tem, da so začeli z majhnimi cerkvami iz svojih domov, toda ljudje so se navadili na ugodnosti in lagodje, ko je bilo poskrbljeno za otroke in pridigo na velikih srečanjih in bogoslužjih. Sčasoma so odnehalii. Bilo je celo obdobje, ko sem se umaknil z glavnih srečanj in bogoslužij v Simi Valleyu in raje pomagal pri začetkih hišnega zbiranja na območju Los Angelesa. Nekako je le začelo delovati, potem pa so me spet potrebovali v Simi Valleyu. Bilo je zelo težko obdobje. Cerkvi moram dati priznanje, da je prestala vse preizkušnje, napake in zmote, ki so se takrat dogajale. Sčasoma so ljudje postali utrujeni in razočarani in začel se je manjši eksodus.

MENJAVA PRAVIL

En mladenič v cerkvi se je glede tega zelo lepo izrazil. Rekel je, da je bilo občutiti, kot da so se zanj pravila nenadoma spremenila. Razložil je, da so ga leta poučevali, da je odrešenje dar in to zastonj. Evangelij pomeni to, da lahko imamo osebni odnos z Jezusom. To je tako, kot da bi mu nekdo podaril drsalke in bi v tem vzhičenju odšel na drsališče in se tam naučil vrste trikov. Že kar nekaj let je v tem zares užival. Sedaj pa so mu rekl, da so mu bile drsalke podarjene zato, da bi postal del naše hokejske ekipe, ki si je želela osvojiti pokal. Torej naj se ne bi le vrtel sam naokoli. To je ogromna razlika! V bistvu on ni nasprotoval svetopisemskemu načelu, potreben je bil le čas, da se uravnata njegovo mišljenje in življenski slog.

Ko sedaj pogledam nazaj, spoznavam, da nisem dobro vodil. Srčno sem si želel spremembo, a obenem nisem imel dobrega načrta in potrpežljivosti, da bi pomagal ljudem narediti preobrat v tako ključnem mišljenju. Na koncu sem razočaral ljudi, ki jih imam rad. Ko sem zapustil Cornerstone, je bilo to narejeno v prepričanju, da je tam moj čas že zaključen in da bo cerkev bolje napredovala brez mene.

Bilo pa je seveda še nekaj drugih dejavnikov. Ko me ljudje sprašujejo, zakaj sem odšel, je v resnici zelo težko povedati samo eno stvar, zaradi katere se je to zgodilo.

Kot govornik in avtor sem zaradi rastoče popularnosti izgubljal svoj mir in ponižnost.

Ravno so izumili družbene medije, tako da so me lahko popolni neznanci hvalili ali pa preklinjali. Nisem se znal soočiti s toliko laskanja in kritike. Najraje bi pobegnil od vsega. Poleg tega mi ni bilo v pomoč dejstvo, da sem se zavedal velikega števila cerkva, ki v našem mestu poučujejo Sveti pismo, drugod po svetu pa so še kraji, kjer so brez močnega pričevanja kristjanov. V tem, kar sem počel, ni bilo videti, da je za to potrebno veliko vere, samo nadaljeval bi to, kar že počnem. Jaz pa sem želel živeti po veri. Poleg tega si nisem bil na jasnem, kako naj bi v bodoče vodil Cornerstone. Povem vam, to je bil čas zmede.

Vsekakor ni bila lahka odločitev zapustiti Cornerstone. V času, ko sem bil v razcepu, kaj bi bilo najbolje storiti, sem odšel pridigat na nek dogodek. Lisa je šla z menoj in med potjo sva imela pogovor, ki me je šokiral. Razmišljanje o odhodu iz Simi Valleyja je bilo do sedaj samo v mojem srcu, pred tem se še nikoli nisva pogovarjala o tem. Cornerstone je bil najin otročiček in Simi Valley najin dom. Ko pa sem se končno odločil povprašati kaj ona misli, da naj bi počela do konca najinega življenja, me je presenetila z izjavo, da ima občutek, da sva storila vse, kar sva mogla v Simi Valleyju in da je čas za premik naprej. Predlagala je celo, da bi šla v kakšno drugo državo, o čemer sem razmišljal tudi sam.

Petnajst minut kasneje me je poklical prijatelj Jeff, ki je član Cornerstona. Rekel je, da ima občutek, da Bog želi od njega, da mi nekaj pove: »Samo pojdi. Ne skrbi za cerkev.

Tukaj so še drugi, ki bodo stopili in prevzeli skrb za to cerkev.« To se mi je zdelo noro, neverjetno! Nemogoče bi bilo, da bi vedel kaj o tem, kar sva se pravkar pogovarjala z Liso. Prav nihče ni vedel, kaj se mi vrti po glavi.

Sedaj se je vse poklopilo in glede odhoda sem občutil velik mir. Z Liso sva prišla do točke, ko sva imela občutek, da će ne bova odšla, bova neposlušna. Na koncu sva prodala hišo in odpotovala s celotno šestčlansko družino v Indijo, na Tajske in Kitajsko. To je bila neverjetna dogodivščina, ki je našo družino zelo povezala in nam pomagala, da se osredotočimo na misijo. Videl sem neustrašno predanost pastorjev v Indiji, ki so se odrekli vsemu za Gospoda. Priča smo bili preprostosti življenja na podeželju Tajske in radosti mož in žena, ki so iz dneva v dan zvesto stregli vdovam in sirotam. Na Kitajskem sem videl, kako se evangelij širi kot divji ogenj, medtem ko so ljudje prestajali in se celo veselili v preganjanju.

To celotno obdobje smo z Liso in družino molili o tem, kje želi Bog, da se nastanimo in živimo. Skoraj smo že ostali v Hong Kongu in iskali primerno hišo in šole za otroke. Nato sem se nekega dne zavedel občutka, kot da mi Bog govorí.

Prosim, da se razumemo, tega ne rečem z lakkoto, saj je moje zgodovinsko ozadje ekstremno konservativno. Zaupam le temu, kar vidim zapisano v Svetem pismu. Moja teologija sicer dopušča nekaj manevrskega prostora, da je možno slišati direktno od Boga. Nisem pa povsem prepričan, da sem kdaj koli prej kaj slišal.

Ponovno pravim, nisem prepričan, da sem slišal od Gospoda, toda imel sem večji mir v poslušnosti temu, kar sem mislil, da sem slišal, kot da bi to prezrl. Resnično verjamem, da mi je Bog rekel, naj se vrnem v ZDA in osnujem nove cerkve. Na drugem koncu sveta se mi je odprl kratek vpogled na cerkev kakršna bi lahko bila, kakšno moč bi lahko imela in čutil sem, da Bog želi, da to vizijo odnesem s seboj nazaj. Prav zastrašujoča je bila ta misel, da je Bog komuniciral z menoj. Počutil sem se, kot da Bog zahteva od mene nekaj, česar sam s svojo inteligenco in spretnostmi vodenja nisem sposoben izpolniti.

Bil je žalosten dan, ko sem povedal Lisi in otrokom, da imam občutek, da nas Bog želi nazaj v ZDA, pa tako srečni smo bili tam v tuji deželi. Kot družina smo se zbližali in bili vse bolj odvisni od Boga ter osredotočeni na zadeve večnosti. Ko smo zapuščali ZDA, je bil prisoten strah, sedaj pa je bil ob vrnitvi prisoten še večji občutek strahu, saj nismo žeeli izgubiti te osredotočenosti.

POT DOMOV

Naj vam prihranim nekaj podrobnosti, na koncu smo pristali v San Franciscu, v glavnem zato, ker je moj brat imel prosto enosobno stanovanje, kjer bi lahko ostali. Nisem imel nikakršnega posebnega načrta. Bogu sem povedal, da želim živeti kot Kristus in Jezus je dobro vedel, koga naj pokliče za svoje učence. Prosil sem ga za ta milostni dar, da bi lahko preprosto samo hodil po mestu

in pričeval evangeliј ter srečeval ljudi, ki jih želi poklicati za svoje učence.

V prvem letu sem sklenil nekaj prijateljstev in začeli smo služiti revnim v okrožju Tenderloin v San Franciscu. Nahranili smo brezdomce in šli od vrat do vrat, da bi molili za ljudi z nizkimi prihodki. Včasih je bilo kar strašljivo, toda všeč mi je bilo dejstvo, da sem prav v Ameriki živel po veri. Velikokrat sem se znašel v zelo neprijetnih situacijah, vendar se mi je zdelo prav. Na toliko različnih načinov smo videli močno Božje delovanje, četudi to ni prineslo prav veliko resničnih spreobrnjenj.

Spomnim se, da sem po enem takih služenj vprašal svoje otroke, kaj občutijo ob vsem tem. Moja najstarejša hči Rachel je rekla: »Občutek je bil, kot da smo skočili iz Svetega pisma.« Povsem razumel sem jo, kaj je mislila s tem. Izkusili smo nekaj iz Nove zaveze. V tej dogodivščini, ki je zahtevala vero, smo se počutili zelo žive in to je bilo prav tukaj na našem dvorišču.

Kljub temu, da je dnevno služenje od vrat do vrat potekalo v redu in smo uživali v tem, da živimo po veri, nam še vedno ni uspelo začeti nove cerkvene skupnosti. V našem služenju sem opazil pomanjkljivosti, ker ni bilo utemeljeno na močnem vodenju starešinstva cerkve. Zavedal sem se, da je to moj klic oziroma poslanstvo, zato smo teh nekaj novih prijateljev poklicali v našo hišo in začeli s cerkveno skupnostjo. Po dvajsetih letih, ko smo se prvič začeli zbirati v naši dnevni sobi in ustanovili Cornerstone, smo spet na začetku. Moja čudovita žena

in skupina prijateljev, vsi skupaj sedimo v dnevni sobi in prosimo Boga, da gradi svojo Cerkev skozi nas.

Sedaj je minilo že pet let, od kar smo začeli s skupnostjo We Are Church (Mi smo cerkev; op. prev.), vendar se stvari odvijajo povsem drugače. Z Liso sva zrastla v razumevanju Svetega pisma in Božjega načrta za Cerkev. Bog mi je milostno pokazal dobri sad, ki je izšel iz mojih dni v Cornerstonu, prav tako mi je pokazal tudi nekaj ključnih napak, ki sem jih takrat naredil. Upam, da bom lahko pomagal drugim izogniti se nekaj pastem, v katere sem se pred leti ujel sam.

Sedaj to pišem v svojem najsrečnejšem in najmirnejsem obdobju, kar sem jih kdaj koli imel v svojem življenju. Pa ne zato, ker je življenje lahko, pravzaprav ni. Mir je prišel iz globljega spoznanja Boga. Čeprav verjamem, da sem vsa ta leta ljubil Jezusa, je sedaj povsem drugačen občutek. Zdaj sem obseden s tem, da bi ga še bolj spoznal in izkusil. Najbolj nenavadno glede tega obdobja mojega življenja je, da je moj osebni odnos z Bogom direktno povezan z mojo povezanostjo s Cerkvijo. To se mi zdi zelo čudno, kajti leta in leta sem se počutil bližje Bogu, ko sem bil daleč vstran od vseh in molil v svoji molitveni sobi. Pravzaprav, prvič v svojem življenju sem občutil, da sem bližje Bogu v času, ko sem molil s svojo cerkveno družino! Tako je, kot bi občutil njegovo dejansko prisotnost v dnevni sobi z vsemi prisotnimi. Zato me to žene, da bi ostal v sobi z njimi, ker se želim približati Jezusu kolikor je to le možno. Tako se je pred nekaj dnevi pri-

merilo, da se je enourno učenje besede spontano prevesilo v trinajsturno skupno molitev. Tako zelo smo skupaj uživali v Božji prisotnosti, da nihče ni želet oditi.

Morda me nekega dne Gospod pošlje v nek drug kraj na tej zemlji, toda prav sedaj si sebično želim, da me ne bi. Ne želim biti ločen od te družine. Rad jih imam, ker me vodijo bližje Jezusu. Nikoli se nisem počutil manj samega in bolj varnega, kakor sedaj.

VELIKI PROBLEMI

Ko se pogovarjam s kristjani v ZDA, sem velikokrat potrt, ker ne slišim veliko ljudi pogovarjati se na tak način. Namesto tega slišim njihovo pritoževanje nad svojimi cerkvami. Pogovarjal sem se s številnimi, ki so zapustili že veliko cerkva. To je resen problem! Upam, da vam glede tega niso srca otrdela, kajti to bi nas moralno pretresti vsakokrat, ko slišimo kaj takega. Cerkev ima resne težave, ampak Jezus jo še vedno vidi kot svoje telo in svojo nevesto. Njegovo nevesto bi morali ljubiti, ne pa se stalno pritoževati ali jo celo zapustiti.

Res je, da so nekateri, ki so zapustili Cerkev, uporniški in arogantni. Mislim pa, da je večina samo zmedena. Ti ljubijo Jezusa, vendar so se znašli v težkem obdobju, ko ne najdejo povezave v tem, kar berejo v Svetem pismu in v tem, kar doživljajo v Cerkvi. Ne mislite, da zagovarjam njihova dejanja. Navsezadnje je Bog zapovedal, da se zbiramo skupaj z drugimi verniki in spodbujamo

drug drugega k dobrim dejanjem (Hebrejcem 10,24-25). Pravim samo, da so nekateri njihovi pomisleki svetopisemske uteviljeni in bi jih bilo potrebno obravnavati. Celo s pisanjem te knjige si želim in upam, da bodo te tavajoče ovce dobine spodbudo in se vrnile v skupnost. V Svetem pismu berem, da ste nepogrešljivi in zato brez vas telo ne more dobro delovati.

Ta knjiga je zagotovo ena najtežjih, kar sem jih doslej napisal, saj želim biti pozoren na to, kar je zapisano v Prvem pismu Tesaloničanom 5,14. Tukaj nam Bog pravi, da opominjamo tiste, ki so uporniški, in spodbujamo tiste, ki so malodušni in slabotni. To je izvedljivo, če dovolj dobro poznate svoje ljudi, da prepoznate njihove potrebe. Težavnost knjige za množico je v tem, da nekdo potrebuje objem, da se ne bo počutil izločeno, nekdo od vas pa potrebuje karanje, da bi se počutil spodbujenega. Za ljubeče sledilce Jezusa, ki se počutijo malodušno in brez poguma, molim, da bi jim ta knjiga dala upanje, kaj vse je možno. Tisti, ki zavestno ali podzavestno prizadivate bolečino Cerkvi, molim, da bi vam Bog naklonil milost in bi se pokesali. Pred kratkim se mi je posvetilo, da je Jezus napisal sedem različnih pisem cerkvam v knjigi Razodetja v 2. in 3. poglavju. Jaz pa samo v eni knjigi poskušam napisati pisma tisočerim različnim cerkvam. Jezus vseeno piše boljše od mene.

Ko sem zaključil s pisanjem te knjige, sem ugotovil, da se jo težje prebira kot knjigo in lažje kot zbirko povezanih, vendar samostojnih pisem. Vsako poglavje ali pismo

obravnava drugo tematiko, s katero se je potrebno oziroma se ni potrebno soočiti v vaši cerkvi. Molim, da bi vam Sveti Duh pomagal presoditi, katero pismo naj si vaša cerkev vzame k srcu. Ta knjiga ne govori o nepomembnih obstranskih podrobnostih, ki sem jih našel v Tretji Mojzesovi knjigi, ampak o najbolj očitnih in ponavljajočih se zapovedih, ki se pojavljajo skozi vse Sveti pismo. Poskušil sem se osredotočiti na čas, ko je bil Bog zaskrbljen nad tem, kar počne njegovo ljudstvo. Mnogi želijo spremeniti Cerkev, toda prevečkrat so v ozadju motivi, ki so pretežno osebna hotenja, ne pa svetopisemska prepričanja. Želim izpostaviti najbolj očitne svetopisemske resnice o Božjem namenu in želji za njegovo nevesto. Resnice, ki jih nihče od nas ne bi smel zanemariti ali ignorirati.

Je čas, ko Bog sovraži naše slavljenje. Obstajajo cerkve, ki jih želi zapreti. Pogostokrat si mislimo in predstavljamo, da je Bog zadovoljen, vse dokler prihajamo na bogoslužja. Sveti pismo nam govori drugače (Amos 5,21-24; Izaija 58,1-5; Malahija 1,6-14; 1 Korinčanom 11,17-30; Razodetje 2,5 in 3,15-16).

Že od začetka časov je način čaščenja in slavljenja, v katerem se veseli in katerega zavrača. Raziskal sem sedanje stanje krščanske Cerkve in ne morem mimo tega, da ne bi mislil, da je Bog nezadovoljen s številnimi cerkvami v Ameriki.

Tega ne rečem zlahka. In to ne govorim, ker tako občutim, ampak zato, ker to berem v Svetem pismu. Upam, da boste to knjigo brali skupaj s Svetim pismom,

da boste sproti preverili ali sem karkoli iz Svetega pisma popačil, ali pa je to pravzaprav izjavljanje tistega, kar je očitno. To ni mišljeno kot napad ali debata. Želim si in menim, da smo vsi v isti ekipi in da iščemo ter stremimo k taki Cerkvi, ki najbolj ugaja Bogu.

PONIŽNO OPOZORILO

Danes so ljudje nagnjeni k prepirom. Mnogi so na robu in čakajo na kogarkoli, ki bi kaj napačnega rekel, samo da bi ga takoj napadli. Jezus nam pravi, da naj se v takšnem okolju zavzemamo za edinost (Efežanom 4,3). Poskušam pisati v duhu edinosti. Čeprav nekatere stvari, ki jih pišem, zvenijo kot kritika, resnično želim govoriti v duhu usmiljenja in edinosti. Ena od najslabših stvari, ki se lahko zgodi, je ta, da jezni ljudje vzamejo te besede in se v svojem ponosu soočijo s svojim cerkvenim vodstvom. Že tako je dovolj razkolov in arroganc v Cerkvi. Prepričan sem, da obstaja način, da se lahko izkaže prijaznost in usmiljenje drug do drugega, ne da bi pri tem opustili svoja prepričanja.

Tisti, ki niste v cerkvenem vodstvu, se zavedajte dejstva, da je zelo težak čas za vodenje. Na vodstvenem položaju sem že več kot trideset let, pa doslej še niso bili tako hudi in težki časi.

Družbena omrežja so omogočila vsakomur, da izraža svoje mnenje. Veliko je mnenj, sledilcev pa malo. Močnim prepričanjem se ploska, ponižnosti pa nihče.

Ne pravim, da med voditelji niso potrebne spremembe, preprosto samo kličem k usmiljenju. Predstavljajte si, kako težko bi bilo voditi in trenirati ekipo, kjer vsak igralec zavrača sledenje navodilom, ker ima on ali ona boljši načrt vodenja. Dobrodošli v moderni Cerkvi enaindvajsetega stoletja. Prakticirajmo ponižnost.

Kako navdihujoče je videti miselnost mladega Davida. Ali se spomnite kako David ni hotel škodovati Savlu? V Prvi Samuelovi knjigi v 24. in 26. poglavju je bil David maziljen za pravnomočnega izraelskega kralja, a je hkrati v tem času bil že kralj Savel, morilski in moči željan norec. David je imel dve idealni priložnosti, da bi Savlu odvzel moč in zahteval prestol, ki mu je bil obljubljen, a vendar tega ni storil in ni vzel zadeve v svoje roke. »Gospod me obvaruj, da bi storil kaj takega svojemu gospodu, maziljencu Gospodovemu, da bi iztegnil svojo roko po njem! Saj je Gospodov maziljenec!« (1 Samuel 24,7)

Zakaj je taka drža srca povsem tuja? Savel je bil grozen voditelj, ki je pravzaprav nasprotoval Bogu, toda David je imel ta sveti Božji strah, da bi škodoval komurkoli, ki ga je Bog postavil kot avtoritetu. Če danes voditelj naredi napako, ne glede na to, kako majhna ali nepomembna je, smo zelo hitri za kritiko in brez slabe vesti gremo naprej. Odpuščanje je skoraj redkost ali pa ga sploh ni glede služenja duhovnikov in pastorjev. Lahkomiselno in divje uporabljamo trde besede do vodstva. Tukaj ne zagovarjam žaljivih in nasilnih voditeljev, niti ne pravim tega, da ima vsak voditelj Božji blagoslov. Vse kar želim, je to, da

pokažemo nekaj spoštljivosti in ponižnosti tudi do teh, ki tega ne zaslužijo. Bodimo ljudje milosti in usmiljenja.

ODPRITE VRATA

Bog ima v načrtu za Cerkev veliko več kot to, kar je večina od nas v Ameriki izkusila. Mnogi od nas smo v to prepričani in si želimo spremembo. Dobra novica pa je, da Bog želi to še bolj kakor mi. Pa ne samo da želi te spremembe, on jih celo zapoveduje. Z zaupanjem lahko gremo naprej, vedoč, da nam Bog ne bi zapovedal nekaj, za kar nas ne bi tudi opolnomočil in opremil za izvajanje naloge.

»Jaz karam in vzgajam vse, ki jih ljubim: bodi torej goreč in se spreobrni. Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj. Kdor zmaga, mu bom dal, da sede z menoj na moj prestol, kakor sem tudi sam zmagal in sédel s svojim Očetom na njegov prestol.«

Razodetje 3,19-21

Po krepki kritiki zaradi mlačnosti cerkve v Laodikeji, jih je Jezus preprosto prosil, da mu odprejo vrata. Preden vas prežame slabost zaradi vsega, kar je narobe v Cerkvi, si zapomnite to, da vam on ni naložil nepremostljivo težkega bremena na vaša ramena. On vas le

prosi, da imate odnos z njim, da se družite z njim in da se mu pridružite v tem, kar on dela. Morali bi biti polni vere in pričakovanja in v zavedanju vsega, kar je storil pri Rdečem morju in praznem grobu. Globoko vdihnite. Odložite vso stisko k njegovim nogam. Razložite mu vso svojo zmedenost, dvom in negotovost glede razlik, ki jih vidite med vašo cerkvijo in Cerkvio, o kateri berete v Svetem pismu. Povejte mu, kako nezadovoljni ste, ker vam v vašem življenju primanjkuje moči.

URA BIJE TIK TAK

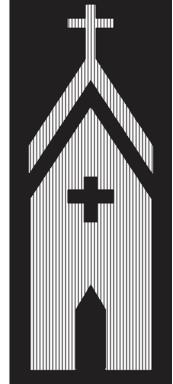
»Skrbno torej pazite, kako živite, ne kot nemodri, ampak kot modri. Skrbno izrabljajte čas, kajti dnevi so hudi. Zato ne bodite nerazumni, ampak spoznajte, kaj je Gospodova volja.«

Efežanom 5,15-17

Pred kratkim sem postal dedek. Pravzaprav je nenevadno, da lahko napišem ta stavek. S staranjem raste moje zavedanje, da se moj konec bliža. Ni časa, da bi se obremenjeval s tem, kar si želim v Cerkvi. Ni časa, da bi skrbel glede tega, kaj drugi iščejo v cerkvi. Kmalu se bom srečal z njim, zato se moram osredotočiti na to, kar si pravzaprav Bog želi. Kadar sem govornik na konferenci, je običajno tam tudi ura, ki odšteva čas, ki mi pove, koliko časa mi je še ostalo na odru. Včasih si predstavljam, da ura odšteva čas mojega življenja. Predstavljam si,

da ko bo moj čas potekel, bom stal iz oči v oči z Bogom. Mislim, da me to opogumlja, da govorim in povem to, kar on želi. Če bi bil tik pred smrtjo, bi mi bilo malo mar, o čem se pritožujejo ljudje. Osredotočen bi bil na to, da gledam v Božje obličeje in ževel bi si njegovo odobravanje.

Ta misel je prisotna v meni tudi zdaj. Če bi vedel, da bom umrl, ko končam s pisanjem te knjige, kaj bi napisal? Če me ne bi skrbelo to, kar sem izpustil, ampak to, da sem si prizadeval biti zvest Bogu, kako bi se ta knjiga brala? Zato sem si prizadeval pisati iz tega vidika.

SVETO

Ko sem prvič prebral, me je zelo motilo to, da je Bog ubil Uzája zaradi tega, ker je hotel preprečiti, da bi skrinja zaveze padla na tla. Uzá se je dotaknil skrinje zaveze, ker je voz na poti zavozil v jamo (2 Samuel 6). Zdela se je samo nepomembna napaka z dobrom namenom. Že res, da je Bog prepovedal, da bi se kdor koli dotaknil skrinje zaveze, toda kaj naj bi Uzá potem naredil? Bi moral pustiti, da bi Božja skrinja zaveze padla na tla?

Ali ni to malce čudno, da je daritev kralja Savla terjal njegovo kraljestvo (1 Samuel 13)? Navsezadnje, on je čakal sedem dni na duhovnika Samuela, ki bo daroval, a